

Sygn. akt II PK 231/04

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lutego 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa M. M.
przeciwko E. Zakładom Energetycznym S.A.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 lutego 2005 r.,
kasacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w E.
z dnia 26 marca 2004 r., sygn. akt IV Pa .../04,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e

Sąd Okręgowy w E. – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie M. M. przeciwko E. Zakładom Energetycznym Spółce Akcyjnej w E. wyrokiem z 26 marca 2004 r. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił powództwo oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za obie instancje. Sąd drugiej instancji uznał, że apelacja jako uzasadniona podlegała uwzględnieniu i należy się zgodzić ze wszystkimi zaprezentowanymi w niej zarzutami. W ocenie Sądu Okręgowego, zachowanie powoda polegające na nieprzestrzeganiu ustalonych procedur, tolerowanie ich nieprzestrzegania przez pracowników, co mogło stanowić zagrożenie dla interesów zakładu pracy, należy ocenić jako szczególnego rodzaju uchybienia. W konsekwencji należało uznać, że decyzja

pozwanego zakładu w przedmiocie rozwiązania umowy o pracę z powodem w trybie art. 52 k.p. jest prawidłowa.

W kasacji powód zaskarżył w całości przedmiotowy wyrok zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie postanowień art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. poprzez:

- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego w szczególności przez ustalenie, że powód naruszył podstawowe obowiązki pracownicze, a ponadto, że można przypisać powodowi winę w postaci co najmniej rażącego niedbalstwa
- brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, nieprawidłową ocenę wiarygodności dowodów i przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów co doprowadziło do uznania, że powód naruszył w sposób ciężki podstawowe obowiązki pracownicze
- nieuwzględnienie w orzeczeniu wszystkich dowodów przeprowadzonych w sprawie.

Powód zarzucił również naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 52 § 1 pkt 1 k.p. poprzez uznanie, że utrata zaufania polegająca na niezachowaniu procedur związanych z obsługą klientów w zakresie odbioru energii elektrycznej stanowi ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, jak również zastosowanie tego przepisu mimo braku po stronie powoda winy w postaci winy umyślnej bądź rażącego niedbalstwa.

Wskazując na powyższe podstawy powód wniósł o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w E., ewentualnie, w razie uznania przez Sąd Najwyższy zasadności zarzutów kasacji jedynie w zakresie naruszenia prawa materialnego, o zmianę wyroku Sądu drugiej instancji w całości i o oddalenie apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego. Ponadto wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa prawnego za postępowanie kasacyjne oraz postępowanie przed sądem drugiej instancji wg norm przypisanych.

Skarżący podniósł, że w sprawie istnieje istotne zagadnienie prawne polegające na rozstrzygnięciu, czy utrata zaufania może stanowić podstawę rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika, w trybie art. 52 § 1 pkt 1

k.p. w sytuacji, gdy dotychczasowe orzecznictwo Sądu Najwyższego wyraża jednoznaczne stanowisko, iż utrata zaufania może być wyłącznie przyczyną wypowiedzenia umowy o pracę (np. wyroki Sądu Najwyższego z: 21 stycznia 2003 r. I PK 96/02, 7 września 1999 r. I PKN 257/99, 9 grudnia 1998 r. I PKN 498/98, 27 listopada 1997 r. I PKN 387/97, 25 listopada 1997 r. I PKN 385/ 97, wyrok SN z 2 marca 1983 r. I PRN 25/83). Ponadto zaskarżony wyrok oczywiście narusza prawo, poprzez przyjęcie, że istniały przesłanki do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. w sytuacji, gdy działaniu powoda nie można przypisać winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa oraz nie stanowiło ono naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych ani nie miało charakteru „ciężkiego” naruszenia tych obowiązków.

W odpowiedzi na kasację pozwany wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia kasacji do rozpoznania, ewentualnie gdyby Sąd Najwyższy nie podzielił wniosku o odmowie przyjęcia kasacji do rozpoznania, o odrzucenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący jako przesłankę uzasadniającą przyjęcie kasacji do rozpoznania wskazał istnienie istotnego zagadnienia prawnego, polegającego na rozstrzygnięciu, czy utrata zaufania może stanowić podstawę rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Nie wziął on jednak pod uwagę, że w oświadczeniu pracodawcy (pозwanej spółki), jako przyczynę rozwiązania umowy wskazano „utratę zaufania, polegającą na nie zachowaniu procedur związanych z obsługą klientów w zakresie odbioru energii elektrycznej”. Pozwana wskazała zatem wyraźnie niezachowanie procedur jako przyczyną rozwiązania umowy na podstawie art. 52 ust. 1 pkt 1 k.p. Nie można więc twierdzić, że przyczyną tą, jak sugeruje skarżący, była wyłącznie utrata zaufania. Oznacza to, że podniesione w kasacji zagadnienie prawne zostało przedstawione w oderwaniu od okoliczności sprawy, a jego rozstrzygnięcie nie jest konieczne do prawidłowego jej rozstrzygnięcia. Należy dodać, że Sąd Okręgowy dokładnie i starannie rozważył zebrane w sprawie dowody i na tej podstawie ocenił,

czy zachowanie powoda, polegające na wskazanym wyżej niezachowaniu procedur było ciężkim naruszeniem podstawowych obowiązków pracowniczych w rozumieniu art. 52 ust. 1 pkt 1 k.p. Działaniu Sądu nie można zatem zarzucić, jak twierdzi skarżący, rażącego naruszenia prawa. Oczywiste naruszenie prawa przez zaskarżony wyrok jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy jest widoczne na pierwszy rzut oka, bez potrzeby zagłębiania się w sprawę (uchwała Połączonych Izb – Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oraz Izby Cywilnej z dnia 17 grudnia 2002 r., III CZP 72/02, OSNC 2003, nr 7-8, poz. 92). Z przedstawionych wyżej powodów, w ocenie Sądu Najwyższego nie ma podstaw do uznania, że w niniejszej sprawie wystąpiło oczywiste naruszenie prawa w takim znaczeniu.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia kasacji do rozpoznania na podstawie art. 393 k.p.c. i art. 393⁷ § 1 k.p.c.